

tagelse er forfalden til Udpantning, omfatter de fire Kvartaler i Kalenderaaret 1924. „Fyns Venstreblad“ spørger derefter, hvorledes Forholdene var under den foregaaende Lov, og hertil svarer Skatteinspektøren: Nøjagtig paa samme Maade med Undtagelse af, at Tidsrummet i den nu værende Lov er fastsat til 1. Januar i det foregaaende Kalenderaar, altsaa 1. Januar 1924, medens det i den tilsvarende Bestemmelse i den tidligere gældende Lov omfattede 1) det Skatteaar, hvori Valget foregik, samt 2) hele det umiddelbart forenliggende, saaledes at der ved Valget i 1921 krævedes Ophold og Skat betalt fra 1. April 1919. Man har altsaa ogsaa tidligere — i 1921 som nu — maattet se bort fra eventuelle Restancer, der laa forud for det angivne Tidspunkt. Det er en praktisk Skatteinspektør, der har med en af vore største Kommuners Skattevæsen at gøre, som har udtalt sig paa denne overordentlig tydelige og klare Maade, ikke blot om Loven af 1908, men ogsaa om Loven af 1924.

Jeg har spurgt mig selv, hvad man egentlig vil opnaa ved denne Forespørgsel, for jeg har maattet gaa ud fra, at de Afgørelser, der i Tidens Løb har fundet Sted dette Spørgsmaal vedrørende, var lige saa godt kendt af de ærede Forespørgere som af mig. Noget egentlig Svar har jeg ikke kunnet faa udover det, jeg har kunnet skønne mig til efter, hvad der er fremført i Bladene. Et af Venstres Organer har sagt, at Indenrigsministeren har handlet fuldstændig lovstridigt, og det paagældende Venstreblad er gaaet saa vidt, at det har opfordret Kommunalbestyrelserne til fuldstændig at ignorere Indenrigsministerens Afgørelse. Jeg vil nu tro, at ikke mange Kommunalbestyrelser vil følge denne Opfordring; thi hvad vilde det egentlig føre til, om det skulde være almindeligt, naar en Afgørelse, der er truffet paa fuldkommen saglig Maade i Indenrigsministeriet, ikke fandt Ørenlyd hos en eller anden, at man saa gav sig til at agitere for, at Myndighederne ude omkring i Landet skulde ignorere Afgørelsen? Jeg kan ikke se rettere, end at hvis en saadan Ignorering maatte finde Sted i Kommunerne og man ved en Klage over Valget maatte komme til det Resultat, at netop den Omstændighed, at man ikke har villet følge den ministerielle saglige Afgørelse, har bevirket, at Valget har faaet et andet Udfald, end det ellers vilde have faaet, maatte Ministeriet staa overfor en alvorlig Prøvelse af, om et saadant Valg ikke maatte kasseres, naar Klager derover forelaa. Hvis Forholdet var dette, at jeg havde givet min Af-

gørelse en politisk Tendens, havde stillet mig paa det Standpunkt, at jeg vilde nu afgjort bryde med noget tidligere, var det noget helt andet; men saaledes er Forholdet, som jeg har gjort Rede for, aldeles ikke.

Et andet Venstreblad har udtalt sig paa den Maade, at Spørgsmaalet om, hvad der var kommunal Valgret og ikke kommunal Valgret, er noget saa fundamentalt, at der overhovedet ikke maa herske nogen Tvivl derom, det, der gav Ret til at udøve kommunal Valgret i en Kommune, maatte ogsaa give Ret til det i en anden Kommune, det kunde ikke være saaledes, at der kunde være forskelligartede Betingelser i de forskellige Kommuner. Jeg har interesseret mig for denne Udtalelse, fordi Forholdet i overordentlig høj Grad er dette, at der er højst forskellige Vilkaar for at opnaa Valgret i Kommunerne. Den Omstændighed, at man har kædet Valgretsberettigelsen til Spørgsmaalet om Skattens Erlæggelse paa en saadan Maade, at det Tidspunkt, paa hvilket en Udpantning kunde finde Sted, har faaet en Hovedindflydelse, har ført til, at man har højst forskellige Vilkaar i de forskellige Kommuner, højst forskellige Vilkaar i Købstadkommunerne, højst forskellige Vilkaar i Landkommunerne og forskellige Vilkaar, naar man sætter Land og By i Forhold til hinanden.

De allerfleste Kommuner har Skattevedtægter, der i større eller mindre Grad strammer Betingelser for at opnaa Valgret. Jeg skal saaledes anføre, at Struer Købstads Skattevedtægt, stadfæstet den 13. Juni 1918, indeholder den Bestemmelse, at Skatten er forfalden 1. April, 1. Juli, 1. Oktober og 1. Januar. Herning har en Skattevedtægt af 12. August 1915, hvori det bestemmes, at Skatten opkræves i Løbet af Maanederne April, Juli, Oktober og Januar, men som Forfaldsdag regnes den første Dag i Maaneden. Silkeborg har en Skattevedtægt af 3. Februar 1913, hvorefter Forfaldsdagen er den 1. Juni, 1. September, 1. December og 1. Marts, altsaa 2 Maaneder senere end f. Eks. Struer og faktisk ogsaa 2 Maaneder senere end Herning. I Esbjerg er efter Skattevedtægten Forfaldsdagen 1. Maj, 1. August, 1. November og 1. Februar, altsaa midt imellem, en Maaned senere end Struer og Herning og en Maaned tidligere end Silkeborg. Fredericia har en Skattevedtægt, stadfæstet 28. September 1917, med Forfaldsdage 15. Maj, 15. August, 15. November og 15. Februar.

I Landkommunernes Vedtægter er det for mange Kommuners Vedkommende helt anderledes. Landkommunerne kan i Hen-